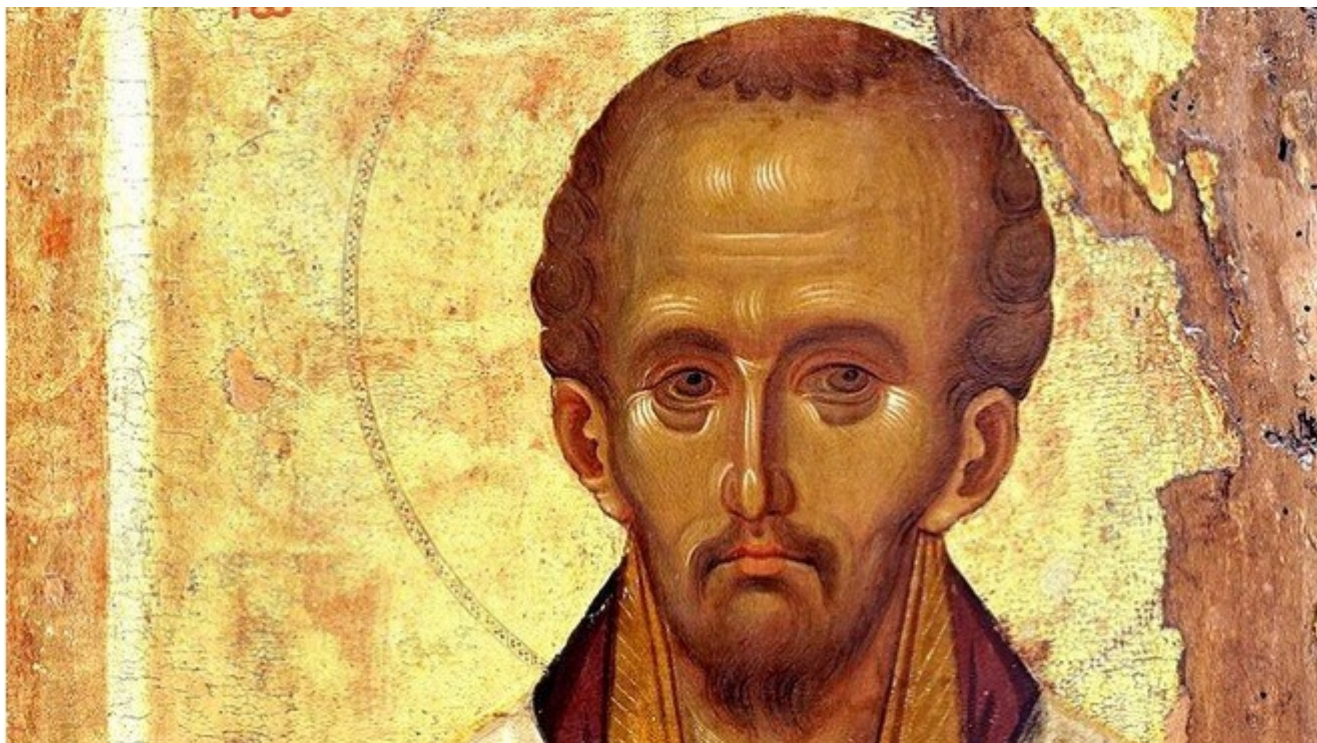

27 Ιανουαρίου 2023

Γέροντας Ανανίας: Ο άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος είναι από τους πολύ μεγάλους Αγίους μας!

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

*Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, (13ος αιώνας)
Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου Αγίου Όρους.*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μέγα ύψος. Χρυσό στόμα. Χρυσή καρδιά. Χρυσός βίος. Αγώνες για τον Χριστό και την πίστη. Και τόσα άλλα και σπουδαία και τρανά!

Είχε, όμως, τη λεβεντιά και την παρρησία να ελέγχει τους άρχοντες, όταν αδικούσαν τον λαό.

Και στην εποχή του ο Αρκάδιος ήτο αυτοκράτωρ και η Ευδοξία, η γυναίκα του, έκανε πολλές αδικίες. Κι ο άγιος Ιωάννης και με ευγένεια αλλά και με παρρησία και με τον καλό του τον τρόπο την ήλεγχε. Εκείνη δεν άντεξε. Τον έστειλε δυο φορές εξορία και τον ανεκάλεσε. Γιατί ο λαός ξεσηκώθηκε, έγινε και σεισμός, και φάνηκε πως αυτό που έκανε ήταν πολύ κακό και δεν το άντεξε η καημένη. Και έστειλε και τον έφεραν.

Την τρίτη, όμως, φορά, τον εξόρισε στην Πιτυούντα του Πόντου. Πολύ μακριά. Αφού πρώτα πήγε στην Κουκουσό, στην Αραβισσό, στα Κόμανα. Αλλά, βέβαια, η οδηγία ήταν να φτάσει στην Πιτυούντα. Δεν πρόλαβε. Εκοιμήθη εκεί. Στα Κόμανα του Πόντου. 14 Σεπτεμβρίου, 407 μ.Χ. Και τον έθαψαν εκεί στον ναό του αγίου Βασιλίσκου και αγίου Λουκιανού, αφού τον κάλεσαν στη Θεία Βασιλεία οι μεγάλοι απόστολοι Πέτρος και Ιωάννης, κατά το Συναξάριον. Και έμεινε εκεί.

Στα 408, ένα έτος αργότερα, πέθανε κι ο Αρκάδιος και η Ευδοξία. Πού ν' αντέξουν την αδικία! Πού ν' αντέξουν το κακό! Γι' αυτό ας προσέχομε. Να μην αδικούμε. Να μην κάνουμε κακό στην ψυχή μας. Να μην κάνουμε κακό στους άλλους. Δεν αντέχει η ψυχή μας όλα αυτά. Δεν είναι γι' αυτά η ψυχή μας. Η ψυχή μας είναι για τον Θεό. Είναι για τον Παράδεισο. Είναι για την αγάπη. Είναι για την καλοσύνη. Είναι για την ομορφιά. Δεν της ανήκουν. Δεν της αντιστοιχούν.

Και στα 434 έγινε πατριάρχης, αρχιεπίσκοπος, καλύτερα, Κωνσταντινουπόλεως ο Πρόκλος, ο μαθητής και υπηρέτης του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Και στα 438, τέσσερα χρόνια αργότερα, έπεισε τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο τον Β', τον μικρό, τον γιού του Αρκαδίου, και την Πουλχερία, να στείλουν και να φέρουν από τα Κόμανα το ιερό λείψανο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, αφού κάνουν και ανακομιδή.

Πήγαν εκείνοι, έγινε η ανακομιδή, μετά θέλησαν να σηκώσουν τη λάρνακα, το κιβώτιο μέσα στο οποίο έβαλαν τα ιερά και άγια λείψανα, αλλά εκείνο ήτο τόσο βαρύ, που δεν εσηκώνετο. Δεν έδινε ο Άγιος τον εαυτό του να τον παραλάβουν και να τον μεταφέρουν οι άνθρωποι στη Βασιλεύουσα.

Ήλθαν πίσω στον αυτοκράτορα και του το είπαν. Κι εκείνος κατάλαβε. Κι έγραψε μια επιστολή στον άγιο Ιωάννη, τον οικουμενικό πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως τον Χρυσόστομο. Και του ζητούσε συγγνώμη. Και εκ μέρους του και εκ μέρους των γονέων του και εκ μέρους των εχθρών του.

«Εμείς λέγαμε πως είσαι πεθαμένος και μπορούμε να πάρουμε τα ιερά σου λείψανα και να τα μεταφέρουμε. Αλλά εσύ είσαι, όμως, ζωντανός και δεν μας έδωσες τα λείψανά σου». Τι ωραία είν' αυτά! «Επειδή, όμως, εσύ εκήρυξες τη μετάνοια και επειδή βλέπεις πως όντως σε αγαπάμε και σε θέλομε και σε ποθούμε, σε παρακαλούμε πολύ να μας παραδώσεις τα ιερά σου λείψανα, να τα φέρουμε στη Βασιλεύουσα και να σε αποκαταστήσομε».

Το άδικο πονάει και τους Αγίους. Μην το ξεχνάμε αυτό.

Και πράγματι, όταν πήγαν την επιστολή στα Κόμανα και την ακούμπησαν στη λάρνακα, εκείνη έγινε πανάλαφρη. Και την σήκωσαν αμέσως, κι όχι μόνο την σήκωσαν αμέσως, αλλά εκείνοι που δήθεν σήκωναν, τους κρατούσε ο Άγιος και περπατούσαν τόσο ανάλαφρα, που λες πως τους σήκωνε και αυτούς. Και σίγουρα τους εσήκωνε!

Κι έφθασαν, λοιπόν, στην Κωνσταντινούπολη, αγαλλομένω ποδί. Και βγήκε ο αυτοκράτορας στο απέναντι μέρος εκεί της Κωνσταντινουπόλεως, με το βασιλικό

του καράβι και οι υπόλοιποι, και βγήκαν στην ξηρά, -διά ξηράς ήρχοντο- και προϋπάντησαν το σκήνωμα του αγίου Ιωάννου. Και μάλιστα, αφού το προσκύνησαν και λοιπά, και δόξασαν τον Θεό και τίμησαν τον Άγιο, το πήραν στο βασιλικό καράβι.

Και καθώς μπήκαν όλοι, για να 'ρθουν στο άλλο μέρος στην Κωνσταντινούπολη - είχαν πάει στο Πέραν, όπως ξέρετε, όσοι έχετε πάει- ξεσηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Ήσαν κι άλλα καράβια συνοδεία του βασιλικού. Και σκορπίστηκαν όλα. Και το καράβι εκείνο, ακυβέρνητο, που 'χε τη λάρνακα, πήγε και σταμάτησε στο χωράφι της χήρας της Καλλιτρούπης, το οποίο είχε πάρει η μητέρα του Θεοδοσίου, η Ευδοξία, αδίκως.

Και τότε ο Θεοδόσιος κατάλαβε και έκλαψε. Και γονάτισε μπροστά στη λάρνακα και λέει: «Άγιέ μου, εγώ το δίνω πάλι το χωράφι στη χήρα». Κι ήταν κι εκεί η χήρα, μάλιστα, και της το έδωσε μπροστά σε όλους επισήμως. Τότε σταμάτησε η τρικυμία, ησύχασαν τα πάντα. Τι ωραίο είναι η αποκατάσταση! Η έμπρακτη μετάνοια! Τι σπουδαία πράγματα έχει η Εκκλησία και η ψυχή μας!

Και τότε προχώρησαν, έφτασαν στον ναό του αγίου Αποστόλου Θωμά, κατέβασαν το ιερό λείψανο, εκεί, εν τοις Αμαντίου, στην περιοχή του Αμαντίου, το έβαλαν στον ναό, δοξολόγησαν, ευχαρίστησαν, και στη συνέχεια, με βασιλική πομπή και συνοδεία, το πήγαν στον ναό της αγίας Ειρήνης.

Εκείνη ήταν η πρώτη εκκλησία κι από 'κείνη τον έδιωξαν τον Άγιο. Και τον έβαλαν στο σύνθρονο, που 'ναι μέσα, πίσω απ' την Αγία Τράπεζα, εκεί ήταν τότε, και τώρα είναι, αλλά έχουμε και τον δεσποτικό θρόνο, που 'ναι ένα κάθισμα, που κάθεσαι ο επίσκοπος, δίπλα στους ψάλτες, για να χοροστατεί. Λοιπόν. Και του 'παν: «Απόλαυε τον θρόνον σου, Άγιε».

Κι εχάρησαν. Και στη συνέχεια τον πήγαν στον ναό των Αγίων Αποστόλων. Κι εκεί, αφού τον ανέβασαν στο σύνθρονο, εκείνος τότε μίλησε στα πλήθη τα παραληρούντα. Και τι είπε; «Ειρήνη πάσι». Ειρήνη σε όλους. Γιατί ήταν ζωντανός και είναι. Και είπε, «Ειρήνη σε όλους». Επήλθε πια η συμφιλίωση. Και τον έθαψαν στον ναό των Αγίων Αποστόλων, στο Ιερό Βήμα, κάτω από την Αγία Τράπεζα. Κι έκαμε θαύματα ο άγιος Ιωάννης, πολλά και μεγάλα. Γιατί είναι από τους πολύ μεγάλους Αγίους μας.

Τα λείψανά του πήγαν μετά στη Δύση, και τώρα μας τα 'δωσαν οι Δυτικοί και τα έχουμε στην Κωνσταντινούπολη, στο Οικουμενικό μας Πατριαρχείο. Εκεί όπου ανήκαν. Ό,τι να πούμε για τον άγιο Ιωάννη είναι πάρα πολύ λίγα. Πάρα πολύ λίγα.

Ας έχουμε την ευχή του. Ας μας οδηγεί στη μετάνοια. Αφού είναι αμαρτωλών

εγγυητής. Ας μας γλυτώνει απ' «της φιλαργυρίας τον πικρόν Χειμώνα», που λεν οι ύμνοι του. Και ας μας φροντίζει, όπως εκείνος γνωρίζει. Κι ας μας φωτίζει να διαβάζομε και τα ιερά του έργα και συγγράμματα, που 'ναι πολλά, να μπορέσομε κι εμείς να σώσομε τις ψυχές μας, τουλάχιστον. Το σπουδαιότερο.

Από το βιβλίο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστένη, «Χειμερινό συναξάρι», τόμος β', των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2008.

<https://bit.ly/3JBtcLp>